Верховний головнокомандувач Фетерер рішучим кроком увійшов до приміщення стратегічного командного пункту й кинув:

— Вільно!

Три його генерали слухняно стали вільно.

— У нас обмаль часу, — сказав Фетерер, поглянувши на годинник. — Розгляньмо ще раз попередній план операції.

Він підійшов до стіни й розгорнув гігантську карту пустелі Сахара.

— За найдостовірнішою теологічною інформацією, отриманою нами, Сатана має намір розгорнути свої сили в пункті з такими координатами. — Він ткнув у карту тупим вказівним пальцем. — У першому ешелоні виступатимуть дияволи, демони, сукуби, інкуби й решта сил того ж класу. Правим флангом командує Ваал, лівим — Вельзевул. Його Сатанинська Величність очолить центр.

— Відгонить середньовіччям, — пробурмотів генерал Дел.

Увійшов ад'ютант генерала Фетерера. Його обличчя випромінювало щастя й радість від думки про Пришестя.

— Сер, — сказав він, — до вас знову священик.

— Струнко, солдате, — строго сказав Фетерер. — Операцію ще належить провести й перемогти.

— Так, сер, — відповів ад'ютант і виструнчився. Радість на його обличчі трохи згасла.

-Священик, кажеш? — Верховний головнокомандувач замислено ворухнув пальцями. Одразу після Пришестя, коли стало відомо про неминучу Останню Битву, служителі релігії з усього світу стали для них сущим покаранням. Вони перестали сваритися між собою, що саме по собі було непогано. Але вони намагалися прибрати до своїх рук військову справу.

— Женіть його, — наказав Фетерер. — Він знає, що ми розробляємо план Армагедону.

— Так, сер, — сказав ад'ютант, віддав честь, чітко повернувся на підборах і вийшов стройовим кроком.

— Продовжимо, — сказав верховний головнокомандувач Фетерер. — Позаду першої лінії оборони Сатани розташуються воскреслі грішники та різні стихійні сили зла. Роль його бомбардувальної авіації виконуватимуть грішні ангели. їх зустрінуть роботи-винищувачі генерала Дела.

Генерал Дел похмуро посміхнувся.

— Після встановлення контакту із супротивником автоматичні танкові корпуси генерала Мак-Фі за підтримки роботопіхоти генерала Онгіна нанесуть удар по його центру, — продовжував Фетерер. — Дел керуватиме водневим бомбардуванням тилів, яке слід провести максимально масовано. Я наноситиму удари тут і тут силами механізованої кавалерії.

Повернувся ад'ютант і став струнко.

— Сер, — промовив він, — священик відмовився піти. Він заявляє, що повинен неодмінно поговорити з вами.

Верховний головнокомандувач Фетерер збирався сказати "ні", але в останній момент завагався. Він згадав, що це — Остання Битва і представники всіх релігійних конфесій справді певною мірою до неї причетні. Він вирішив приділити священикові п'ять хвилин.

— Запросіть його сюди, — сказав генерал.

Священик був одягнений у звичайний діловий костюм. Це мало підкреслити, що він прибув сюди не як представник якоїсь конкретної релігії. Його обличчя видавалося втомленим, але рішучим.

— Генерале, — сказав він, — я прийшов як представник усіх релігійних працівників світу — патерів, рабинів, муллів, пасторів та інших. Ми просимо вашого дозволу, генерале, взяти участь у Битві Господній.

Верховний головнокомандувач Фетерер нервово забарабанив пальцями по стегну. Він не хотів би псувати стосунків з цими людьми. Що не кажи, а навіть йому, верховному головнокомандувачу, не зашкодить добре слово, коли все буде сказано й зроблено...

— Зрозумійте моє становище, — сумно промовив Фетерер. — Я генерал, і мені випало керувати Битвою...

— Але ж це Остання Битва, — сказав священик. — Це має бути битва з участю людей.

-Саме так, — відповів Фетерер, — люди братимуть у ній участь через своїх представників-військових. Священик дивився на нього із сумнівом. Фетерер продовжив:

— Ви ж не хочете, щоб цю Битву було програно, чи не так? Щоб переміг Сатана?

— Звісно, ні, — пробурмотів священик.

— У такому разі ми не маємо права ризикувати, — заявив Фетерер. — Всі уряди погодилися з цим, чи не так?

Певна річ, було б добре перемогти в Армагедоні силами людства. Можна б сказати — символічно. Але чи можемо ми в цьому разі бути впевненими у перемозі?

Священик спробував щось заперечити, але Фетерер квапливо продовжив:

— Звідки ми можемо знати силу війська Сатани. Ми просто зобов'язані ввести в бій найкращі сили, кажучи військовою мовою. А це означає — автоматичні армії, роботів-винищувачів, танки та водневі бомби.

Вигляд у священика був дуже засмучений.

— Але це неправильно, — сказав він. — Невже не можна зарезервувати у ваших планах певне місце і для людей?

Фетерер думав над цим. Але виконати це прохання було

неможливо.

Ретельно розроблений план операції був досконалий і забезпечував високу ймовірність перемоги. Впровадження істотного людського елементу могло б усе лише зіпсувати. Ніяка жива плоть не витримала б гуркоту цієї атаки механізмів, високих енергетичних потенціалів, що пронизують повітря, усепоглинаючої сили вогню. Будь-яка людина, що опинилася б у ста милях від лінії фронту, загинула б, так і не побачивши ворога.

— Боюсь, це неможливо, — сказав Фетерер.

— Багато хто, — суворо мовив священик, — вважає, що доручити Останню Битву військовим було помилкою.

— Вибачте, — бадьоро заперечив Фетерер, — це балачки, від яких один крок до поразки. З вашого дозволу...

Він указав на двері. Священик втомлено вийшов.

— Ох, ці цивільні, — зітхнув Фетерер. — Отже, панове, ваші війська готові?

— Ми готові битися за Нього, — патетично вигукнув генерал Мак-Фі. — Я можу поручитися за кожного автоматичного солдата під моїм командуванням. їхній метал блищить, усі реле оновлено, акумулятори повністю заряджені. Сер, вони буквально рвуться в бій. Генерал Онгін стрепенувся.

— Наземні війська готові, сер.

— Повітряні сили готові, — сказав генерал Дел.

— Чудово, — підбив підсумок Фетерер. — Усі інші приготування закінчено. Телевізійна трансляція для населення всієї планети забезпечена. Ніхто — ні багаті, ні бідні — не буде позбавлений видовища Останньої Битви.

— А після Битви... — почав генерал Онгін і замовк, поглянувши на Фетерера.

Той насупився. Він не знав, що буде після Битви. Цим, очевидно, займуться релігійні установи.

— Гадаю, буде влаштований урочистий парад або щось подібне, — відповів він невпевнено.

— Ви хочете сказати, ми будемо представлені... Йому? —запитав генерал Дел.

— Точно не знаю, — відповів Фетерер, — але, гадаю, так. Зрештою... Ви розумієте, що я хочу сказати.

— Але як нам одягнутися? — розгублено запитав генерал Мак-Фі. — Яка на такий випадок передбачена форма одягу?

— Як одягнені ангели? — запитав Фетерер в Онгіна.

— Не знаю, — відповів той.

— Білі одежі? — припустив генерал Дел.

-Ні, — твердо відповів Фетерер. — Одягнемо парадну форму, але без орденів.

Генерали кивнули. Це відповідало ситуації. І от настав час.

У чудовому бойовому строю сили Пекла рухалися пустелею.

Вищали пекельні флейти, бухали порожні барабани, спрямовуючи вперед примарне воїнство. Здіймаючи сліпучі хмари піску, автоматичні танки генерала Мак-Фі виступили проти сатанинського ворога. Одразу в небі з ревом пронеслися автоматичні бомбардувальники генерала Дела, скидаючи бомби на легіони пропащих душ. Фетерер мужньо ввів у бій свою механічну кавалерію.

У центр цього хаосу рушила роботопіхота Онгіна, і зробила все, що здатен зробити метал.

Орди проклятих заповнили фронт, роздираючи на частини танки й роботів. Автоматичні механізми гинули, мужньо захищаючи кожну п'ядь піску. Бомбардувальники Дела падали з небес під ударами грішних ангелів, керованих Мархозієм, кожний помах драконячих крил якого створював у повітрі торнадо.

Тонка поріділа шеренга роботів стримувала натиск гігантських злих духів, які трощили їх, сповнюючи жахом серця мільйонів людей у всьому світі, які не відводили зачарованого погляду від екранів телевізорів. Роботи билися мужньо, як герої, намагаючись відбити атаку сил зла.

Астарот вигукнув наказ, і Бегемот важко рушив в атаку. Ваал на чолі клина дияволів ударив у лівий фланг генерала Фетерера, який, не витримуючи натиску, захитався. Метал стогнав, електрони вищали в агонії.

За тисячу миль від лінії фронту генерал Фетерер витер тремтячою рукою спітніле чоло, але так само спокійно й виважено віддавав розпорядження, які кнопки натиснути і які важелі повернути.

Чудові армії його не розчарували. Смертельно ушкоджені роботи підводилися на ноги й продовжували битися. Розбиті, розтрощені, рознесені вщент виючими дияволами, вони спромоглися утримати свої позиції. І тут в контратаку було кинуто П'ятий корпус ветеранів, і ворожий фронт був прорваний.

За тисячу миль від лінії фронту генерали керували операцією переслідування.

— Битву виграно, — прошепотів верховний головнокомандувач Фетерер, відриваючись від екрана монітора. —Вітаю, панове.

Генерали втомлено посміхнулися.

Вони поглянули один на одного, тріумфальний вигук вирвався з їхніх грудей. Армагедон виграно, сили Сатани переможено.

Але на їхніх телевізійних екранах щось відбувалося.

— Як це! Що це... — почав генерал Мак-Фі й замовк. Полем битви поміж купами покрученого, роздробленого металу прямувала Благодать.

Генерали мовчали.

Благодать торкнулася знівеченого шматка металу. По всій випаленій пустелі заворушилися роботи. Покручені, обгорілі, оплавлені, вони випростовувалися.

Ось роботи встали на ноги.

-Мак-Фі, — прошепотів верховний головнокомандувач Фетерер, — зробіть що-небудь — нехай вони хоч на коліна опустяться.

Генерал спробував дати команду, але дистанційне керування не працювало.

А роботи уже здіймалися в небеса, їх оточували ангели Господні. Танки, роботопіхота та автоматичні бомбардувальники підносилися все вище й вище.

— Він спасає їх! — істерично вигукнув Онгін. — Він забирає в рай роботів!

— Це помилка, — сказав Фетерер. — Швидше! Відрядіть кур'єра... Ні, ми поїдемо самі.

Миттєво подали літак, і вони полетіли до поля битви. Але було запізно: Армагедон скінчився і роботи зникли, а разом із ними відбув і Господь зі своєю свитою.